

skridt videre, der hedder at indgå en aftale? Vi har ikke fået foreslået lovgivning på det her område. Vi har foreslået en mellemvariation, som jeg egentlig mener burde ligge lige på den flade til regeringen, nemlig at indgå en forpligtende aftale. For man slår jo på flere områder selv på, at det er et instrument eller en metode, man foretrækker frem for så mange andre ting. Men indtil videre må jeg så konstatere, at det er blevet afvist.

Efter vores mening skal en ligestillingsminister være en person, der kombinerer det at gå foran, også foran sin egen regering, med det at være vagthund over for resten af regeringen, altså en vagthund over for ministrene.

Det er en meget krævende opgave, men det er også en meget vigtig opgave, som det er vigtigt at tage på sig, altså at man rent faktisk går videre og også sender signaler ud til omverdenen om, at man er villig til at gå videre. De signaler synes jeg desværre jeg mangler en smule hos ligestillingsministeren, og jeg vil i hvert tilfælde opfordre til, at ligestillingsministeren fremover signalerer stærkere, at her vil hun noget mere, altså at det ikke er helt tilstrækkeligt med de meget – og det er helt ærligt sagt fra min mund – meget smukke ting, der står i indledningen af denne redegørelse.

I redegørelsen står der også:

»I kraft af globaliseringen kan vi tilbyde resten af verden vores ideer og udvikling båret af en grundværdi om, at kvinder og mænd har lige værd og skal have lige muligheder.«

Ja, nu ligger det nok lidt tungt med at overbevise ret mange i omverdenen i øjeblikket om, at vi er særlig gode, men citatet fortsætter sådan:

»Samtidig skal vi vende blikket ud i verden og lære af erfaringerne med ligestillingsarbejdet i andre lande.«

Og det er faktisk der, hvor vi står i øjeblikket. Vi er ikke længere førende på det her område. Vi har været det, nu skal vi til at lære af andres erfaringer.

Og der synes jeg altså, at det er synd, hvis man bare fortsætter med at afvise de gode resultater, man har i bl.a. Island, Norge og Sverige på barselområdet, og også afviser de ting, man gør i Norge og har gjort under en i øvrigt borgerlig regering, hvor man sagde til det private erhvervsliv: Nu vil vi have flere kvinder ind både i de egentlige daglige ledelser og i bestyrelserne, og vi vil have plejet talenterne. Er det virkelig så farligt?

Hvis man vil noget på det her område, så bliver man jo også nødt til at bruge nogle midler, som rent faktisk skubber i den retning, man ønsker at gå, og der er det hele tiden at basere sig på oplysning, som skal ske helt uden lovgivning eller næsten uden lovgivning, altså simpelt hen ikke tilstrækkeligt.

Jeg vil også godt bruge et par ord på diskussionen om prostitution og om det, ministeren selv kaldte det moderne slaveri, altså handelen med kvinder og børn og i nogle tilfælde også med mænd.

Om prostitution: I SF har vi diskuteret prostitution meget, og vi har lagt os fast på, at vi støtter en svensk model, altså en model, hvor man kriminaliserer købet af prostitution. Det har vi ikke gjort, fordi vi mener, at det er vigtigt at få prostitutionskøbere buret inde. Vi har gjort det med nogle af de samme motiver, som vi i sin tid havde, og som inspirerede os, da vi afskaffede revselsesretten, hvor vi sagde: Her er et signal, vi skal sende ud.

Når vi afskaffede revselsesretten, og der endelig blev et flertal for det i Folketinget, var det jo ikke ud fra et eller andet ønske om, at man skulle dømme forældrene, men ud fra et ønske om at sende et meget klart signal ud i samfundet.

Vi ønsker at sende et meget klart signal ud i samfundet om, at prostitution er ødelæggende for kvinderne og for de børn, der er trukket ind i det, og også for de mænd, der deltager i det.

KL 19.40

Den anden årsag er den, jeg har nævnt tidligere, nemlig at der er meget, der peger på, at det har betydet, at det svenske marked – hvis man kan bruge den terminologi her – er blevet uinteressant for de meget stærkt organiserede internationale menneskehandlere, og det mener jeg faktisk tæller virkelig meget, at man kan udtørre sit marked.

Det er klart, at vi godt er klar over, at man ikke kommer frem til kriminalisering af køb af prostitution sådan fra den ene dag til den anden dag, det tager lang tids diskussion. Der vil jeg så sige, som vi har diskuteret her, og som fru Lone Dybkjær har været ret konsekvent inde på, nemlig at det er meget vigtigt, at den diskussion bliver taget i alle partier og bliver taget på et solidt grundlag.

Til sidst vil jeg sige om det moderne slaveri, at jeg synes, at ministerens forklaring var lidt smal, da hun sagde, at – ja, hun sagde to ting. Den ene var, hvad jeg synes er positivt, at man